

पद ३०१

(राग: झिंजाटी - ताल: धुमाळी)

ते धन्य त्याची माय आले उदरीं योगीराय ।।ध्रु.।। मीपण गेलें तूंपण
उरलें । आपणविण तें पूर्णचि भरलें ।।१।। स्वस्वरूपी आनंदेचि
डोले । आपणावरतीं आपणचि चाले ।।२।। जग हें झालें किंवा
नाहीं । माणिक म्हणे हें नसे ज्याच्या ठायीं ।।३।।